

UČITELKINA
VOLBA

TAJOMSTVÁ VRESOVÍSK - 2. DIEL

SARAH E. LADD

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Hana Brunovská
Tlač TBB, a. s., Banská Bystrica

Z anglického originálu The Headmistress of Rosemere,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Thomas Nelson, Nashville 2013,
preložila Marta Gergelyová.

*Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom
autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu. Akákoľvek podobnosť
so skutočnými miestami, udalosťami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.*

Published in Nashville, Tennessee, by Thomas Nelson. Thomas Nelson
is a registered trademark of Thomas Nelson, Inc.

Copyright © 2013 by Sarah E. Ladd

All rights reserved

Translation © Marta Gergelyová 2022

Cover Design © Studiogearbox.com

Cover Photo © Brandon Hill Photography

Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2022

ISBN 978-80-220-2415-0

Tento román s láskou venujem
svojim rodičom, Ann a Waynovi.
Ďakujem, že ste stáli pri mne
a verili mojim snom.

1

Darbury, Anglicko február 1816

William Sterling nemal najmenších pochyb. Sledujú ho.

Je ľahkou korisťou, teraz viac než kedykoľvek predtým.

Vie, aká zradná je cesta cez vresoviská takto neskoro, keď polnočná hmla halí sivasté svetlo mesiaca a čerstvo napadaný sneh vyvoláva zdanie rovného terénu.

Nepříjemné ticho noci preťal žalostný výkrik sovy a William ostro mľaskol jazykom, čím svojho koňa popohľal do cvalu.

Vyhol sa hlavnej ceste, vedúcej priamo k železnej bráne panstva Eastmore Hall, lebo je príliš široká, príliš na očiach. Radšej si vybral cestičku, po ktorej premávajú bričky, vedúcu z darburského námestia na kopec Wainslow Peak. Je síce úzka a zasnežená, ale bude mimo dohľadu.

Plnokrvník, na ktorom sedel, sa vzpínal, poskakoval doľava a na znak poriadneho rozhorčenia hádzal úžasnou hlavou. William rozmýšľal, aký je ten kôň obozretný. To tvrdohlavé zviera je možno rozumnejšie než on.

Mohol by zosadnúť a zaviesť Angusa späť na East-

more Hall, čo by bolo v tomto počasí istejšie, pretože fúkal studený vietor a vôkol bol samý ľad. Lenže tak pôjde dlho a značne ho to spomalí. Hneď ako mu to napadlo, spomenul si na dvoch podozrivých chlapov, ktorí si ho premeriavali v hostinci Griffin's End.

Nie, Eastmore Hall potrebuje ako útočisko, a to hneď.

A tak pritisol kolená k bokom zvieratá, znova sa obzrel a zvolal: „Ty!“

Napriek ľadovému vzduchu mu po spánkoch stekal pot. Čas sa v tejto neistote hrozne vliekol. Dostal sa na samý vrch Wainslow Peak, nízkeho kopčeka, z ktorého vyčnievali starobylé skaly, a v sedle obišiel čistinku susediacu so Sterling Woodom. Naplnil si pľúca mrazivým vzduchom a očami preletel po tmavej krajine.

Tráva pokrytá snehom sa zvažovala dolu do údolia rieky Thaughley, blednúce svetlo mesiaca dopadalo na rosemerskú dievčenskú školu, ktorá je jeho podnájomníčkou.

Kiežby bolo panstvo Eastmore Hall tak blízko!

Prudkým pohybom ruky v rukavici si stiahol klobúk so širokou strechou nižšie a obrátil koňa k domovu. No práve vtedy vybehol z lesíka jaseňov a briez obrovský tmavý kôň a s pošmyknutím mu zatarasil cestu, vyfrknúc spršku snehu a zeme; z nozdier mu stúpala biela para. Angus sa vzopol, jeho zúfale piskľavé erdžanie preťalo desivé ticho. William mu od šoku stisol nohy okolo trupu a vyrazil vpred. Bleskurýchle obrátil hlavu, hľadajúc, kadiaľ by unikol spomedzi skalnatých výčnelkov, kde sa práve ocitol. No namiesto toho, aby našiel východ, hľadel rovno do tváre ďalšieho chlapa v konskom sedle.

„Dolu z koňa, Sterling!“

Williamovi sa zrýchlil pulz, oblizol si pery a pritiahol uzdu, krúžiac v sedle svojho podráždeného koňa, zúfalo sa snažiac o únik. V mysli si živo prehral všetky špinavosti, pre ktoré sa dostal až sem. Výčitky a ľútosť mu však nepomôžu, keď mu mieria pištoľou rovno na hrud'.

„Vravel som dolu z koňa!“

Williamom heglo dopredu, ocitol sa zoči-voči tretej hlavni pištole.

Je obkľúčený.

Mrmlúc sklúzol zo sedla a v čižmách s vysokými sárkami sa pevne postavil do rozvíreného snehu. Ak by sa zvykol modliť, teraz by nastala vhodná chvíľa. To však nerobieval.

A tak len uvoľnil uzdu a zdvihol obe ruky hore.

V tom momente k nemu s namierenou pištoľou pristúpil prvý chlapík. „Nemusíme sa predstavovať, všakže, Sterling? Dokonca si dovoľím tvrdiť, že vieš, prečo sme tu.“

Keď sa chlap v kabáte s kapucňou priblížil, William sa pohol. Nútil sa, aby jeho hlas znel ticho a pokojne. „Nemám pri sebe veľa peňazí, ak vám ide o to.“

„Neprišiel som po tvoje peniaze, prišiel som po peniaze kapitána Raferteeho.“

Williamu v očiach páľil pot. „Raferteemu som dal dlžobný úpis. Na podmienkach sme sa dohodli. Mám tri mesiace na to, aby som mu tie peniaze doručil, a to aj urobím.“

Chlapík potiahol nosom a cez plece zavolať na tých za ním: „Tri mesiace, chlapi. Čo si o tom myslíte? Mne sa to vidí neskutočne dlho!“

Jeho kumpáni sa zarehotali. William zaťal zuby, keď sa mu do vlnenej látky zimníka zaborila pištoľ.

Hrubý hlas neznámeho bol rovnako zastrešujúci ako

jeho zbraň. „Tak aby si vedel, robím si obavy. Z Londýna si odišiel náhle a potajomky, akoby si sa nám chcel vyhnúť. Nuž, vlastne si sa ani nerozlúčil! A odišiel si nadhlo!“ Chlapovi sa na tvári rozhostil úškl'abok, na krivé zuby mu dopadol mesačný svet.

Búšenie vo Williamovej hlave zosilnelo. Muži za chlapom, čo ho obvinil, sa pustili do rehotu.

„Musíme tomuto ctihodnému džentlmenovi pripomenúť, že kapitánovi sa nebude páčiť, ak nedostane svoje peniaze, keď po toľkých mesiacoch na mori znova položí nohu na súš. A mojou úlohou je zabezpečiť kapitánovu spokojnosť.“

Nato schmatol Williama za kabát, trhnutím uvoľnil gombičku a strhol mu kožený mešec. Ani sa nepozrel, čo ukoristil, a mešec hodil jednému zo svojich kumpánov.

Williamov útočník sa naklonil bližšie, dych mu páchol pivom. Keby to bol len jeden chlap, William by to riskol a pustil sa do boja – biť sa predsa vie. Lenže chlapi boli traja a zo skúsenosti vie, že nemá veľkú nádej. Muž, čo stál celkom vzadu, k nemu podišiel, pleskol Angusa po zadku a zreval, až zviera vytrielilo do čiernej noci.

Bez koňa im bol William vydaný na milosť a nemilosť. Stisol pery a pozrel k letiacim oblakom.

Túto noc stretnem svojho Stvoriteľa.

Keď sa mu do brucha zaborila zbraň, zhlboka sa nadýchol a prinútil sa pozrieť na útočníka. Nevedel, kto to je, ale jedno mu bolo jasné: Rafertee sa spojil s tými najhoršími, najnebezpečnejšími zloduchmi.

Vie to, pretože on predtým urobil to isté.

Pohol sa a riekol: „Sú tam všetky peniaze, čo mám. Nič viac vám dať nemôžem. Ak ma zabijete, zvyšok nikdy nedostanete. Čo vám povie Rafertee potom?“

Nízky klobúk so širokou strechou, čo mal ten chlap na hlave, mu tienil oči. „Našu návštevu ber ako pripomienku. Buď náš dobrý kapitán dostane svoje peniažky, alebo ty vypustíš dušu.“ Nato sa mu na zanedbanej tvári rozliat sardonický úškl'abok. „A aby si vedel všetko, ja sa stanem tým, čo bude mať potešenie vykonať ten ortieľ.“

Potom už nepovedal nič, len vrazil Williamovi do brucha päťou, až mu vyrazilo dych a sotilo ho dozadu. Na zľadovatenom koberci vresovísk stratil rovnováhu a náhle drgnutie ho hodilo do skalného výčnelka. Kým znova získal rovnováhu, niekto ho schmatol za kabát a dal mu ranu do sánky. Spadol na zem, hlavu si buchol o skalu. Chcel vstať, no vtedy ho jeden z tých chlapov v plášťoch kopol do trupu.

William sa zvalil na zem, líce na snehu. Niekto k nemu pristúpil, no on sa ani nepohol. Nevládal sa ani hnúť, aj keď si prial pravý opak.

„Tri mesiace, Sterling!“

Znova ho silno kopli, až sa mu pred očami zjavili biele hviezdičky. Od bolesti sa schúlil do kľbka, trhano dýchal, akoby mal v hrdle oheň.

Hlasy zneli pridusene, William nedokázal slovám rozumieť. Okolo neho krúžil vír zvukov. A potom sa zem pod ním zachvela a on začul dupot kopýt, ako kone odcválali preč.

Žiješ...

William ležal bez pohybu na ľadovej zemi a vzdychal. Hlasy, čo sa mu ozývali v hlave, ho posmeškovali viac než jeho útočníci, nedali sa ignorovať.

Vzhľadom na to, v akom zúboženom stave sa nachádzaš, mal by si byť vďačný.

Všetko bolo tiché, nehybné, len vietor zavýjal v holých konároch. William zisťoval, ako je na tom, kontro-

loval si každý jeden úd. Zdalo sa, že nemá nič zlomené, ale jedno oko mu poriadne napuchlo a pery pokrývala vrstva slanej krvi.

Po niekoľkých pokusoch sa mu podarilo prevaliť na kolená. Začal padať čerstvý sneh, zavialo mu kabát. Potriasol pažami, aby sneh popadal na zem.

Skúsil zahvízdať v nádeji, že nejakým zázrakom ho Angus začuje, ale horná pera to nezvládla. A tak len čakal a naťahoval uši, či nezačuje nejaký náznak, čo by mu napovedal, že ho koník neopustil.

Nepočul nič, len žalostné *hu-hú* sov vo vzdialených vresoviskách.

Nato zvolal tak hlasno, ako vládol: „Angus!“

Ale odpoveď neprišla.

V hlave mu búšilo, v rebrách pichalo, už len pri nádychnutí ním trhalo. Očami zmätene behal po okolí. Keby lepšie poznal svoje panstvo, presne by vedel, ako ďaleko je od domova, poznal by každý strom, každý peň. Lenže bol popletený, a tak si nebol istý. Ako sa obrátil, všimol si čierne obrisy komínov, týčiace sa nad zasneženými stromami.

Rosemere.

Ostré východné vetry priniesli ťažký sneh. William sa načiahol za klobúkom, čo mu pri tom útoku spadol, a otriasol si ho o nohu. Ľavé oko mu už tak napuchlo, že naň vôbec nevidel. Po líci mu stekalo niečo teplé, no svaly ho tak ukrutne boleli, že sa ani nepokúšal utrieť.

A vtedy sa mu k ušiam doniesol známy dupot kopýt. Vzápätí však stíchol.

Williama zachvátila panika, a tak sa s námahou odplazil ukryť pod nízky krík. Keď sa potom obrátil, nezbadal Raferteeho chlapov, lež Angusa, ako prichádza na čistinku a potriasa hlavou.

Možno sa mu po tom všetkom predsa len podarí vrátiť na Eastmore.

No keď sa postavil, rozkrútila sa mu pod nohami zem a on sa zapotácal. Urobil niekoľko krokov, ale po dvoch pokusoch vyskočiť na koňa pochopil, že v tomto stave nedokáže jazdiť. Pozrel späť na Rosemere, len sotva rozpoznal maličkú stajňu, učupenú pri múre dvora. Má vari inú možnosť?

2

Patience Creightonová si jednou rukou tuhšie pritiahla riedko utkanú štólu okolo šije a druhou zdvihla nad hlavu lampášik.

„Je vari mŕtvy?“

Nečakajúc na odpoveď svojho osobného sluha Georgea si kľakla vedľa dobitého neznámeho. Keď sa pozrela na jeho napuchnuté fialkasté viečko a zaschnutú krv na perách, trhlo ňou.

„Nie, nie je mŕtvy.“ Vôňa kože, ktorá sa vždy šíri okolo Georgea, jej napovedala, že jej sluha podišiel bližšie. „Zatiaľ nie.“

Patience natiahla chvejúcu sa ruku a neisto sa dotkla mužovej hrude, akoby ho mohol ten dotyk prebrať až tak, že by vyskočil a schmatol ju. No pod chvejúcimi sa prstami pocítila vlhkú drsnú vlnu, z ktorej bol ušitý jeho zimník. Muž sa pri tom ani nepohol.

„To je William Sterling. Nespoznávate ho?“

Meno jej prenajímateľa bolo to posledné, čo by čakala. „Azda len nie William Sterling z panstva Eastmore Hall?“

„Ale áno, ten. Presne ten.“

Šokovaná Patience zdvihla lampášik ešte vyššie,

sklonila sa a prižmúrila oči, aby si v blikotavom svetle lepšie prezrela črty jeho tváre.

Hlava pána Sterlinga bez klobúka ležala na špinavej zemi. Čelo mu hyzdila dlhá hlboká rana, na ostro rezanej sánke mu rašilo tmavé strnisko. „Kde si ho našiel?“

„Práve tu. Ako vždy šiel som si konať ranné povinnosti, a tu, hľa, zbadal som ho rozťahnutého v stajni na zemi. Vyzeral presne ako teraz.“ Nato si k nej sluha kľakol. „Jeho kôň bol na dvore, hneď pred stajňou, osedlaný. Už sa mu venuje Charlie.“

Cez pootvorené dvere vletel dnu prudký poryv vetra, a tak treskli o bok drevenej steny stajne, posypané štipľavým mokrým snehom.

Patience jemne štuchla pána Sterlinga do pleca v nádeji, že zareaguje, ale on nič. Jeho dych bol taký slabý, že jej napadlo, či vôbec dýcha. „Musíme ho dostať z tejto zimy. Mary zakúrila v kuchyni. Rýchlo!“

George zaujal jej miesto, sklonil sa, vsunul ruky pod Williama Sterlinga a zavolať na paholka: „Charlie, poď mi sem pomôcť!“

„Pst, George!“ Patience zamávala rukami, aby sluhu utíšila. Ustarostene pozrela za seba na tmavý dom. Posledné, čo potrebuje, je, aby sa dvadsaťdeväť rosemerských mladých študentiek, ktoré sa ešte len formujú, zobudilo a zbadalo polomŕtveho muža, ako ho vynášajú zo stajne.

Vyvolalo by to poriadnu hystériu, držala by sa ich celé mesiace!

„Nesmieme zobudiť dievčatá,“ riekla. Potom vstala a pevnejšie sa zabalila do tenučkej štóly. „Vezmite ho dnu cez kuchyňu, potom vymyslíme, čo ďalej.“

Nechala Georgea a Charlieho, aby odniesli ich návštevníka, a sama rýchlo odcupotala zo stajne chodníč-

kom ku kuchynským dverám v zadnej časti domu; studený vietor jej takmer vyrýzil dych.

Keď prebehla dverami, starnúca gazdiná Mary pozrela na ňu s očakávaním v očiach, tvár celá rozpálená, čo dohliadala na oheň. „Čo sa deje?“

Patience zavesila stólu na háčik, stále mala zrýchlený pulz z tej rannej rušivej udalosti. „Ide o pána Sterlinga z panstva Eastmore Hall. Je v bezvedomí. Asi ho vyhodilo zo sedla.“ Nato mrkla na blikotavú žiaru na mriežke kozuba. „Budeme potrebovať horúcu vodu a handričky.“

Patience nečakala na Marinu odpoveď, zaraz prešla k polici vedľa širokého kamenného kozuba, kde mali v drevenej skrinke jej otca lekárničku. Načiahla sa obooma rukami, zložila obdĺžnikovú skrinku z police a strčila si ju pod pazuchu.

Mary rýchlo vybrala z truhlice niekoľko pásov ľanových handričiek. „Kam ho chcete uložiť?“ spýtala sa.

Patience si zahryzla do pery, ako niesla nádobku s masťou, položenú na tíkovej skrinke, a dávala pozor, aby jej nespadla. Váhala. Ani jedno z dievčat sa nespomína dozvedieť, že je tu pán Sterling. No aj keď je George silný, nedokáže ho vyniesť hore po schodoch do poriadnej spálne. A tak kývla k úzkej chodbe vedúcej do nevelkého krídla služobníctva a odvetila: „Do Georgeovej izby.“

V tom okamihu Charlie náhle otvoril dvere a vběhol dnu, netrpezlivo skackajúc z nohy na nohu a zároveň držiac dvere dokorán. George niesol nevládneho Williama Sterlinga, prehodeného cez široké plece. „Kam ho mám položiť?“

Patience ukázala k chodbe. „Daj ho do tvojej izby, kým porozmýšľame o lepšom riešení.“

Nato voľnou rukou schmatla jednu z Marinych sviec a nasledovala Charlieho a Georgea do nevelkej spál-

ne. Svetlo sviece vytváralo na stenách podivné tvary, vrhalo šikmé tieň na strop. Srdce jej divo búšilo, ako George položil nehybné telo pána Sterlinga na slamenný matrac a zo širokých pliec mu stiahol premočený kabát.

Skrinku s liečivami položila na písací stolík. „Už sa zobudil?“

George si nedal pozor a odvetil priveľmi nahlas: „Ani nepípol.“

Patience si prehodila dlhý vrkoč cez plece, kľakla si a sviecu namierila tak, aby osvetlila pánu Sterlingovi tvár. Prešlo už toľko rokov, čo sa s ním naposledy stretla, ale teraz v svetle sviece spoznala jeho rovný nos aj jamku na brade. Napriek tomu sa pri pohľade naňho prikrčila, veď bol skoro na nespoznanie! Ľavé oko mal celé modré a hrozne napuchnuté, na perách a strnisku na brade mal zaschnutú krv. Do čela mu padala hustá kader špinavých svetlohnedých vlasov, hlava mu ovísala dopredu, vôbec na nič nereagoval.

Patience vstala a načiahla sa za prikrývkou na konci postele. „Musíme ho poriadne zohriať. Mary, prines voľdu a obklady.“

George pánu Sterlingovi položil hlavu na vankúš, potom mu zdvihol nohy na posteľ. Patience cez neho prehodila prikrývku, všimnúť si, ako mu cez okraj postele ovísajú čižmy. Nemohla si veru spomenúť, keď ho videla naposledy. Hoci mu budova školy patrí, nikdy ich nenavštevuje. Všetky záležitosti týkajúce sa tejto nehnuteľnosti a jej budov zariaďuje jeho správca. Okrem toho pán Sterling nikdy nechodíeva do kostola. Bola si istá, že mesto navštevuje, lenže ona zas nemá veľa dôvodov odchádzať z Rosemere. Vskutku by ho ťažko spoznala, aj keby bol v normálnom stave, nieto ešte takto!

Cítila, ako sa Mary celkom pri jej lakti nakláňa, aby lepšie videla. „Milosrdné nebesá! Tak to vyzerá, že pán Sterling je mŕtvy!“

Patience sa trasľavo nadýchla, potom stisla pery. Tento muž, či už je ich prenajímateľ, alebo obyčajný tulák, potrebuje pomoc. A keďže ona má na starosti školu, postará sa, aby sa mu dostalo pomoci.

„Kde sú tie obklady, Mary? A prines z otcovej skrinky s liečivami aj čpavkovú soľ, dobre?“

Patience si opatrne sadla na posteľ, akoby bola posiatá klincami, a nahla sa bližšie, aby si prezrela škvrny na jeho tvári. „Čo myslíš, čo sa stalo? Domnievaš sa, že ho kôň vyhodil zo sedla?“

George nesúhlasne zahundral. „To by nemal až takú doriadenú peru!“

Patience sa obrátil žalúdok, keď si uvedomila, čo tým George myslí. Jej sluha to nemusel ďalej rozvíjať, pochopila to. Pomyslenie, že človeka niekto tak dobije a že sa to stane kúsok od ich školy, kúsok od jej zverenkyň, bolo príšerné!

Mary sa vrátila s miskou vody a podala jej fľaštičku. „Vďaka. Pridrž mi sviečku čo najbližšie, dobre?“

Mary sa postavila a chytila Patience za plece.

Snažila sa, aby sa jej netriasli ruky. Vybrala z fľaštičky zátku a podržala ju pánu Sterlingovi pod nosom, aby sa poriadne nadýchal výparov.

Keď William Sterling opätovne vdýchol, zvrátil tvár. Patience však čakala viac. Vzápätí fľaštičku vymenila za obklady.

Vzala do ruky vlhkú handričku, zdala sa jej teplá a ťažká. Odhrnula pánu Sterlingovi vlasy z čela, keď však znova zbadala krv, odtiahla ruku.

Rezná rana na jeho čele sa teraz zdala vážnejšia, než sa pôvodne domnievala. Oveľa vážnejšia než akékoľ-

vek zranenie, k akému kedy v škole prišlo. „Myslím, že by si mal ísť po doktora.“

George sa naklonil bližšie, aby lepšie videl, žmúriac v chabom svetle. „A nechať vás a mladé dámy samotné s mužom v dome?“

Patience pokrútila hlavou. „Od pána Sterlinga nám sotva niečo hrozí, George, veď vidíš, v akom stave sa nachádza. Som presvedčená, že budeme v bezpečí.“

George sa váhavo pohol. „Ako si želáte, slečna.“ Durnivé kroky v čižmách zvestovali, že odchádza.

Patience znova obrátila pozornosť na pána Sterlinga. Bola tak blízko pri ňom, vlastne ešte bližšie, než bola za celé roky pri nejakom mužovi, s výnimkou svojho brata či otca. Utrela si ruky do záhybov flanelových šiat, akoby ju samotný tento akt viac oprávňoval na vykonanie takejto úlohy. Mala naozaj mnoho skúseností s ošetrovaním náhodných opuchlín a siniek, čo utrzili dievčatá, ale nikdy neošetrovala muža, a nikdy také vážne rany. Ešte stále mal studené telo, v každom nádychu cítila arómu mrazu a zeme. Odrazu sa jej videlo, že má nešikovné ruky; obklad, čo jej priniesla Mary, jej pripadal ako kameň, nie ako vlhká handrička. Zahryzla si do pery a naklonila sa nad pána Sterlinga, nevediac, kde – alebo ako – začať.

Napokon mu opatrne priložila obklad na vetrom ošľahané líce a poutierala špinu. Vzápätí sa posunula vyššie, k spánkom, potom zas na čelo k rane. Keď sa ho dotkla na poranenom mieste, jeho ľadovomodré oči sa náhle otvorili. Pán Sterling sa rázne posadil na posteli, až skoro zhodil Patience na zem.

Zalapala po dychu, vyskočila a náhle cúvla, akoby on bol had pripravujúci sa na útok.

Pán Sterling zvrátil čelo a očami prebehol po izbe. Pripomínal zviera rozhodujúce sa, či bojovať a či ujsť.

Svetlé vlasy sa mu lepili na vlhkú tvár, díval sa na ňu prižmúrenými očami, chladnými, neoblomnými.

A vtedy z neho vyšlo jedno jediné slovo: „Isabelle...“

Patience sa s tlčúcim srdcom priblížila k posteli. Nútila sa rozprávať tichým, hlbokým, čičkavým hlasom, akoby sa prihovárala jednej zo svojich študentiek, ktorá sa práve prebudila z nočnej mory. „Boli ste zranený, pán Sterling. Prosím, ľahnite si.“

William Sterling sa na ňu uprene zahľadel, priam sa do nej zavrtal pohľadom, akoby jej dokázal čítať myšlienky alebo videl jej do duše. A potom, rovnako rýchlo ako sa zobudil, jeho oči nadobudli neprítomný, prázdny výraz. Pohľadom divo behal z Patience na Mary a späť, až napokon klesol na posteľ, hlava podopretá vankúšom.

Patience konečne vydýchla a váhavo pozrela na gazdinú Mary. Jej pleť bola po tom dramatickom zážitku ani popol. Patience si s pokojom jahňaťa znova sadla, zdvihla obklad a pritisla ho pánu Sterlingovi na tvár. Tentoraz sa jeho čierne mihalnice zachveli, ale oči neotvoril, len slabučko zastonal.

„Nuž,“ šepla Patience, „niet najmenších pochyb, že nech sa stalo čokoľvek, bolo to veľmi vážne.“

Mary, ktorá vždy štedro prejavovala svoje názory, si pritiahla bližšie stolicu, stále držiac sviecu vysoko. „*Pche!* Viete predsa, čo sa o ňom povráva – vraj je to lapaj.“

Patience hodila na Mary varovný pohľad. Nebude predsa u svojich podriadených tolerovať otvorené prejavy názorov! Lenže – nemyslí si presne to aj ona sama? Veď už počula zopár historiek, ne jeden chýr.

Ako sedela na kraji postele, znova sa začala venovať pacientovi. Voňal vresoviskami a koňmi, a keď sa k nemu nahla ešte bližšie, pocítila aj závan piva. A tak

stisla pery, usúdiac, že na tých historkách zrejme niečo bude.

Jednako, tento človek potrebuje, aby sa oňho niekto postaral. A tak jemne pritisla handričku na jeho doráňanú pokožku, nežne zotierajúc špinu a krv.

Vtom sa šeptom ozvala Mary: „Čo myslíte, kto je tá Isabelle?“

Patience zastala ruka s ľanovou handričkou vo vzduchu. Niet pochyb, že historky tohto druhu v súvislosti s pánom Sterlingom sú tiež pravdivé. „To neviem,“ odvetila.

Ako pritisla handričku okolo rany na čele, pán Sterling sa mykol dozadu. Znova otvoril oči, ale tentoraz na ňu letmo pozrel. Vzápätí sa pokúsil posadiť.

Patience to vystrašilo, a tak vstala a pritisla mu ruku na plece. Aj keď bol slabý, pocítila, ako sa mu pod voľným rukávom z jemného ľanu zreteľne napli pevné svaly. „To nie. Ľahnite si, prosím. Spadli ste z koňa.“

Pán Sterling jej však ruku striasol, zvrátil tvár, no predsa len si sadol. Dotkol sa svojej tváre, potom pozrel na krv, ktorá mu ostala na ruke.

Patience si odkašľala a ticho riekla: „Ste na Rosemere, pane.“

On ju však ignoroval a prehodil si nohy cez kraj postele. No pri tom pohybe sa obranne chytil za rebrá a naklonil doľava.

Patience sa bleskovo nahla dopredu, aby ho zachytila, keby stratil rovnováhu. „Nehýbte sa, prosím. Náš človek šiel po doktora a...“

„To nie.“ Vtedy ju zastavil jeho hlas, tvrdý sťa kameň. „Doktora nie.“

Patience mu chcela protirečiť; pán Sterling musí predsa vedieť, že nie je vstave odísť, že potrebuje, aby sa oňho niekto postaral. Vtom si všimla, že Mary v ruke